

Megjelen:
minden vasárnap
Szerkesztőség és
kiadóhivatal:
Nap-utca 42. sz.
Kéziratok
nem adnak vissza.
Nyílt-téri közlemé-
nyek soronként
30 fillér.

SZOBOSZLÓ és VIDÉKE

KÖZGAZDASÁGI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési ára:
helyben házhoz
hordva, vidékre
postán küldve
Egyes évre . . . 8 kor.
Félévre . . . 4 kor.
Negyedévre . . 2 kor.
Egyes szám ára 16 fill.
Hirdetések
árszabály szerint
közöltetnek.

Nyári szünet.

Eszlendők óta nincs uborkaszezonja a nagy világnak. Mire beáll a kánikula a földgömb valamelyik részén mindig kipattan valami világászóló szenzáció, mely lekötli az emberiség figyelmét. Így van ez az idén is. A nyár szünetjét alapjában felzavarta a Kinában kiütött forrongás. És most mozog Európa, hadseregeket mozgósítanak és viszi őket egy idegen világ előre nem látható viszontagságai közzé.

Egyebekben a mi saját külön nyári szünetünk meg van és eléggé zavartalanul élvezheti az, a kinek módja van a pihenésre. A kiknek pénzük és idejük van rá, fürdőre utaznak, a kevésbé módosak a környéken faluhelyen huzódnak meg a nap égető sugarai elől.

A kik ezt teszik, nagyon helyesen cselekszenek.

Mi nem vagyunk hivi annak a felfogásnak, a mely a szerényebb anyagi viszonyok között élő emberek nyaralását a divat majmolásának mondja. Az egészség szükséges követelményének, a lélek felüdítésének tartjuk, ha valaki néhány hétre erdőbe buvik, patakban fürdik, hegyet mászik, farkas étvágygyal eszik, kitűnően alszik és nem dolgozik. Bizony ajánljuk mindenkinek, aki teheti, hogy tegye meg ezeket.

Csak egy a baj.

A magyar fürdőhelyek legnagyobb részén,

fosztogatás számba menő drágaság uralkodik, pedig ez a közegészségügy rovására történik s épen ezért felettébb elítélendő.

A nyaralás örömeivel nincs egészen összhangban az a gond, mely mostanában számos szülőt foglalkoztat, az olyan szülőket, a kiknek fiai most fejezték be a középiskolákat s neki indulnak az életnek, a kenyérkereset megtanulásának. Száz és száz ifju áll most pályaválasztás előtt. Az egész életre kiható fontosságuk azok a megállapodások, melyek most jönnek létre a szülő és gyermek között ennek jövőjét illetőleg.

A szülők, midőn gyermekeik sorsa fölött intézkednek, két törvényt tartanak szem előtt. Az első az, hogy gyermeküket ne kényszerítsék olyan pályára, melyhez kedvük nincs.

A kényszer pályaválasztás a legtöbb esetben keservesen bosszolja meg magát.

A másik törvény az, hogy a gyermeknek nem muszáj ám diplomás, vagy hivatalnok embernek lenni. A kereskedői és iparosi pályára sokkal nagyobb kilátásokkal kecsegteti manapság a mindennapi egzisztenciákat, mint a diploma és hivatal. A szülők nyomják el hiúságokat, midőn gyermekük jövőjéről van szó.

Manapság a kereskedő és iparos, a munkás ember az, a ki az első szerepet játsza a világ fentartásában. Az ifjak, a kik az ő soraik közé állanak, nemcsak becsületes kenyeret szereznek, de olyan társadalmi állást is, mely nem áll mögötte ma már a diplomás emberének és hivatalnokénak.

T Á R C Z A.

A mopsz.

Soha sem tapasztaltam még, hogy valaki annyira szerette volna az állatokat, s annyira jó szívű tudott volna lenni hozzájuk, mint a menyaszonyom.

Ha játszó gyermekeknél egy zsinagrára kötött verébet meglátott, nem nyugodott addig míg vagy szép szóval vagy pénz ígérettel el nem vette tőlük, csupán azért, hogy szabadon bocsájtassák.

Egy eltört labu, szárnya-szegett csirke láttára sirva fakadt.

Ha az udvarban szaladgáló csikók valamelyike a kut környékén megállt, ő már rögtön futni akart, hogy megitatja.

Gazdatlan eltévedt kiskutyákat parifogása alá venni szinte kötelességének űsmerte, ezeket aztán feljavítva gondoskodott elhelyezésükről.

Volt egy kedves mopszlija, a melyiket minden elgondolható kényelemmel vett körül; nyári időben finom organtűt hálót alá fektette, nehogy az alkalmatlan legyek csöndes szenderegésében háborgassák.

Mily lelkesedéssel dicsérte okos kerek szemeit, fekete pisze orrocskáját, én soha se mentem úgy oda, hogy e jóságának néhány »szalon« czukorkát s pár darab czukrasz süteményt ne vigyek.

Tudtam nagyon jól, hogy pozícióm forogna komoly veszélyben, ha én is úgy nem becézgetném, mint a hogy ő, azért tehát habár erőltetve is, de megtettem, s komolyan igyekeztem kedvében járni, a — mopsznak.

Néha megkért, hogy vigyem sétálni a »Biszu«, ugyde mivel hideg téli idő volt, rám bízta, hogy csak a kabátom alá fogva vigyem, mert ha kint a hóban leteszem, a lába biztosan reumát fog kapni.

Ellent mondani nem mervén, elvittem, ő azonban az ablakból leste, hogy vajjon a vett utasításhoz képest járok-e el? én pedig már mikor lőtávolon kívül értem, bizony le löttem ő kelmét a hóba, most is borsózik azonban a hátam, ha rá gondolok, hogy mi lett volna velem, ha ezt véletlenül meglátja, vagy megtudja.

Kis városi társadalmi életünk egyhangúságát azok a koronkint rendezni szokott körvadászatok élénkítették meg kissé, én ugyan a vad állományban vajmi kevés kárt tettem, sőt jólelekkel bevalhatom, hogy épen semmit, de azért soha se mentem haza 1—2 nyul nélkül, a melyeket — természetesen — rögtön jegyesemnek ajándékoztam, az, hogy e nyulakat pénzen vettem, nem tartozik a dologra, én teljesen megelégedtem azzal, hogy turpisságom soha ki nem derült.

Természetesen eldicsekedtem aztán, hogy mily művészi bravurral terítettem le a tapsi-fülest, ő pedig ábitattal halgatta hőstetteimet, s ezt annyiszor elmeséltem már, hogy végre magam is hinni kezdtem, hogy nem pénzért veszem a nyulakat.

Egy alkalommal bejelentettem, hogy másnap vadászatra megyünk, s mondtam azt is, hogy nem sokára egy gyönyörű vizslát fogok ajándékba kapni, s akkor vadász szerencsém még fokozódni fog. ő erre azt az ajánlatot tette, hogy addig is míg a vizslát megkapom, vigyem az ő mopszliját.

A járdahálózat fejlesztése.

A járdahálózat fejlesztését régen elhatározta a közgyűlés, még pedig olyan módon, hogy a város saját téglavetőjében termelt téglákkal teszen kísérletet, ebből készített próbajárdát s ha az beválik, ilyen módon fogja tovább fejleszteni a járdahálózatot.

Egy közgyűlés alkalmával illetékes helyről ígéret tétetett az iránt is, hogy a próbajárda július hónapra elkészül, úgy, hogy őszig még kipróbálható lesz.

Sajnos, hogy ennek a járdának ma még híre sincsen és nem is tudjuk, hogy valjon elkészül-e az idén, vagy sem?

Pedig a járdahálózat fejlesztése egyik legfontosabb érdeke a közönségnek, mert a mostani járda kevés s a város távolabb eső részeit nem csatolja össze a belső főbb utcákkal.

A hatóság igen helyesen tenné, ha a közönség megnyugtató céljából alkalmat venne magának arra, hogy felvilágosítsa a lakosságot, hogyan is áll hát tulajdonképpen ez a kérdés?

Lesz-e próba járda az idén?

Hogy állunk az ehhez szükséges téglanyag előállításával?

Mikorra lehet reménylenünk, hogy a járdahálózat tervszerű kiterjesztése megkezdődik?

Ezek azok a kérdések, a melyekre igen sokan szeretnénk választ kapni.

X.

Mosolyogva igyekeztem meggyőzni arról, hogy a mepsz nem vadászatra való, de ő méltatlankodva utasított vissza minden ellenvetést, s végre egy megsemmisítő pillantást vetve rám a fa képnél hagyott.

Siettem őt kiengesztelni, s megígértem, hogy másnap eljövök a Biszuert, gondoltam hogy inkább vadász társaim élcelődésének teszem ki magam semmint az ő kívánságát ne teljesítem.

Pompás lankaszteremet a vállamra kapva másnap elindultam jegyesem lakása felé.

— Eljöttem a Biszuert kezdtem, s intézkedtem hogy majd egy tarszeker jöjjön utánam az elejtett vadak haza szállítására, s ez eredmény bizonyosan a Biszu érdeme lesz, mondam észrevehető gunnyal.

Jó csak menjenek, de lelkére kötöm, hogy valami baj ne történjen, vigyázzon rá, mint a két szemere, s ne hagyja magától messze menni.

— Nem hagyom, de sőt ha elfaradna, ölembe fogom venni, s e kijelentésemért egy hálás pillantásban részesültem.

— Itt van a kis jószág elemőzsiája, ebbe a csomagba: finom sütemény, s pecsenye, ebben a kis üvegben kávé, a mit majd

— Kávé!!

— Nos igen kávé, mit bámul ezen, csak nem gondolja, hogy megszokott étrendjéből valamit elvonjak? de ezt csak majd délután adja oda neki:

— A tőltény táska már színültig van! hova tegyem?

— Hat vegye a kezébe, s majd valamelyik tanában melegítse fel neki, mert hidegen nem szereti: — ? ?

H I R E K.

— **Juhász Jenő** állomásfőnök e héten kezdte meg négy hétre terjedő szabadságidejét.

— **Balthazár Dezső** meghallgatása. Ma egy hete, vagy ötvenen átáradtak városunkból H.-Böszörménybe, az ott időző Balthazár Dezsőt meghallgatni. A ma már egyre szélesebb körben emlegetett papjelölt az új templomban predikált, és a mint mondják, a szó teljes értelmében elragadta a hallgatóságot.

— **Eljegyzés.** Kégel Árpád Zichy Géza gróf tetetleni uradalmának ellenőre eljegyezte Szaniszió Ella urhölgyet Kabáról. Gratulálunk.

— **Eljegyzés.** Szabó József a héten eljegyezte Soós Erzsike kisasszonyt.

— **Athelyezés.** Veghofer Sándor helybeli vasuti tisztviselő, a héten saját kérelmére Halmiba helyeztetett által. Az athelyezés által a mi vasuti állomásunk egy derek fiatal tisztviselőt veszített.

— **Valtozás a csendőrségnél.** A jelenleg Tetetlenen állomásozó lovas csendőr őrs e hó 29-ével a szegedi m. kir. csendőr szarnyparancsnoksághoz helyeztetik át. E helyett Tetetlen 3 emberből álló gyalog őrsöt kap, ugyszintén Kaba is, de ez utóbbi csak ez év október 1-én. A kabaiaknak tehát az új őrs létesítésével egy régi vagyuk teljesül, a mi indokolt is, mert Kabán a közbiztonság nem volt épen kifogastalanul mondható. A belügyminiszter ígérete pedig a csendőrség szaporítását illetőleg ez uttal is igazolást nyert.

— **A kaszinó mulatsága** A következő meghívót kaptuk: A hajdu-szoboszlói kaszinó a tanuló ifjuság közreműködésével folyó 1900. évi augusztus hó 4-én a pavillon dísztermében, saját penztára javára hangversenyyel egybekötött taneztélyt rendez. Beleptdíj személyjegy 2 korona, családjegy 4 korona. Kezdeté pontban 8 órakor. Felülvezetések a játékonnyel érdekében köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

Műsor:

1. Nyitány, a helyi zenekartól.
2. Komoly szavaltat. Előadja: Barcsa Mihály ur
3. Rapsódia Liszt Ferencztől. Zongoran előadja Varga Stefike kisasszony.
4. Quartett. Előadja: Tóth Lajos vezetése mellett Zsádán Lajos, Trocsányi Bela, Borók Gyula, Mayer Kalman es Demjen Ferencz urak.
5. Des Geigers letztes Sándchen. Hegedűn előadja: Zakar Sándor ur, zongoran kíséri: Toth Lajos ur.
6. Vig monológ. Előadja: Bogdan Kalman ur.
7. Magyar néppalok. Czimbalmion előadja: Trocsányi Bela ur.

— Most pedig meg egyszer mondom, hogy hiba ne történjen, vigyazzon.

Mindent megígértem.

Elindultunk tehát feluton azonban már elkezdett a Bizmu vinnyogni, szűkölni, láttam, hogy ez meg csakugyan a határra fog szorulni.

A helyszínére kiérve a társaság különféle irányban szétszórult, én egy esutka földnek tartottam, hönöm alatt cipelve a teljesen kifáradt Bizmu.

Dühömben éppen egy nagyot akartam csipni rajta, a mikor előttem felugrott egy nyul, Bizmu a földre csapni, fegyveremet vállamról lekapni, s a nyutra raduplázni pillanat műve volt.

A lövés eldördültekor azonban »vadász kutyám« fülhasító ijedt vi-ításba tört ki, a puska lövés által okozott ijedelem fáradt lábainak új erőt kölcsönözött, s sebes futással menekült egy közeli tanya felé, s honnan borja nagyságu komondorok előbb fülhegyezve, majd ekteien csaholások között rohantak a tanya fele menekülő szegény Bizmu felé.

Egy pillanat alatt felfogtam a helyzet veszélyes voltát s örült futással vágtattam a kutyám után, megvédelmezni azt a félvad kuvaszok agyaraitól, azonban — fájdalom — elkéstem mire utól értem, akkor már szegény kis Bizmu ott feküdt a hóba, szétéptve a komondorok által.

Néma kétségbe eséssel, mintegy megdermedve állottam a tragédia színhelyen, ha történy táskámat futásom közben el nem hagyom, úgy ma már én sem vagyok az élők között.

Hogy fogok most haza menni Bizmu nélkül! Mit hazudjak! mit tegyek. Ezek a feltevések futkostak keresztül-kasul agyamon.

— **A szoboszlói** kisedővoda növendékeinek f. év. július hó 31-ik napján kedden délelőtt 1/2 10 órakor a polgári iskola tornatermében tartandó évszázó ünnepélyére a mélyen tisztelt szülőket, a tek. felügyelő bizottságot s általában a kisgyermek iránti érdeklődő n. é. közönséget tisztelettel meghívja.

Nanassy Róza

kisedőnevelőnő.

— **Igazságtalanul megragalmazott csikós számadó.** Még mindnyájan emlékszünk arra, a hogy ugy mondjuk hajszára, a mit a közönség, de különösen Császi Samuel helybeli lakos követett el Bujdosó Sándor angyalhazi csikós számadóval. Utón-utófele beszélgette, hogy az angyalhazi legelőről eltűnt egy db 6 éves vaseres »angol telivér« kancaza lova nem bitangolt el, hanem azt Bujdosó Sándor eladta. A lo eltűnése óta hónapok teltek el, de a becsületében megsértett számadó nem szűnt meg a lovat keresni, tüvé tett mindent, míg végre e hó 4-én azt Szerep községhez tartozó Hosszuhát pusztán megtalálta. Az elbitangolt lo ez év május hó 24-én vétetett a pusztá által bitangóságba, és kellő körözés után junus hó 24-én Szerep község által nyilvánosn eladott.

Külömben álljon itt Szerep község jegyzőjének ez ügyre vonatkozó levele.

722—1980. sz. Bujdosó Sándor h.-szoboszlói csikós ménéséből elbitangolt 1 db 6 éves vaseres kancaza, 3 laba kesely, bal csipője kissé hibás lo Szerep községhez tartozó Hosszuhát pusztán május 24-én vétetett bitangóságba. Kellő körözés után junus 21-én az előjáróság által nyilvánosn eladott, s így az az állítás mintha e lo Bujdosó Sándor után tűnt volna el, merő ragalom, annyival is inkább, mert a mai napon e kérdéses lovat itt újból 140 koronaért ó vette meg.

Szerep, 1900 július 6.

Bartha Ferencz

jegyző.

— **Egy alkalmatlan médium.** Egy merészen fel-fésült hajju, szuros tekintetű frakkos uri ember beállit egy jól látogatott vendéglőbe, es ott miutan minden vendéget jól körülnézett, végre odalép egy magányosan ülő sappedt arczu, kék erü — de azért jól megtermett fia. I emberhez, szeméit merően reá szegezi és közbe egy váltót esuszlat eléje tinta, és toll kíséretében. — A fiatalember minden testében remeg, még jobban elsáppad, szeméit a padlóra szegezi, majd lassan felfelé néz, e közben a kés és villa kiesik mindkét kezéből, a jobb kezét lassan reszketve felemeli — és ugy vagja pofon a hipnotizáló urat, hogy az barmat hencseregve nehezen összeszedi

Tudtam, beláttam, hogy itt semmi sem használ, hiába erősítgetném én ártatlanságomat, hiába mondanám el eskü alatt a valót, hiába kerlelném, mindez nem használna semmit Bizmu oda van, Bizmu nincs többé.

Magam sem tudom, hogy kerültem haza, ekkor tanultam meg, hogy mi a valódi kétségbeesés, gondolkozási képességem megszűnt, homlokomon hideg verejték gyöngyözött.

Utoljára is elhatároztam, hogy meg fogom mondani a valót, elvégre is mit tehetek én arról, hogy egy puska szót még sohasem hallott nyavalyas mopszi az idegen kutyák közé rohan, a mit megakadályozni sehogy sem tudhattam, aztán meg hogyan is kívánt tőlem oly neveléses dolgot, hogy magammal vigyem,

Másnap felkészülődtem, hogy beszámolok a gáz-sos hírről, most már nem láttam oly kétségbeesítőnek a helyzetet, mint tegnap, az ajtóban azonban a levélhordóval találkozottam, ki egy ajánlott levelet kézbesített nekem, a melyen a menyasszonyom kézírását rögtön felismertem; balsejtelmektől gyötörve bontottam fel a levelet, melyből jeggyűrűm gurult ki, s magyarázsképpen a következő tartalmu levél:

Uram!

Mindent tudok, reménylem, hogy igaz bánatomat s mérhetlen fájdalmamat ide jövelele által nem fogja sulyosbitani, beláthatja hogy nem bizhatom a jövőmet olyan emberre, a ki egy mopsznak sem képes gondját viselni.

Cz y J f.

az aláíratlan váltót, meg az íróeszközöket odább kullog, az alkalmatlan médium pedig tovább eszik. (Tableau.)

— **»Apró hirdetések«** című rovatunkra felhívjuk olvasóink és a nagy közönség figyelmét. Ez a rovat mindig a lap negyedik oldalán jelenik meg és a hirdetési feltételek, vagyis a hirdetések díjai a rovat felett olvashatók. Ajánljuk ezt a rovatunkat különösen a kereskedők és iparosok figyelmébe. De bárki másnak is jó szolgálatot teszen ez a rovat, mert a ki valamit adni, vagy venni akar, ezen a helyen épen olyan olcsón hirdelheti meg, mintha kidoblatná. Az pedig kétségtelen, hogy az újságban való hirdetés sokkal többet ér a dobszóval való hirdetésnél, mert a szó elrepül, az irás pedig megmarad. Ugyanezen rovatban, mátol kezdve hasonló díjazás mellett közlünk, helybe és vidékre szóló levelezéseket és üzenetváltásokat is. A névvel el nem látott levelek, értesítések és üzenetek küldőit, vagy feladóit a legszigorubb titokban tartjuk, s ha az e féle közlemények hozzánk postán beüldetnek, azokat a megérkezés után pontosan közöljük.

Szóval mindent megteszünk arra, hogy ez a rovat hasznos is, meg mulattató és szórakoztató is legyen olvasóinkra nézve. Arra is figyelmeztetjük a közönséget, hogy ezen rovatunkat átnézni és elolvasni egyetlenegy alkalommal se mulassza el

— **Alaptalan pletyka.** Peterman Imre mezőőrrel egyesek azt a hírt terjesztették, hogy önkényüleg megbírságolja a kihágásban talált feleket. Ez a szobeszed minden alapot nélkülöz, mert a hatóságнал egyetlen panasz sem emeltetett Peterman Imre ellen. A kik tehát az e fele híreket terjesztették, alaptalanul pletykáztak. Figyelmeztetjük a lapunkat informáló hatósági közegeket, hogy máskor ne üljenek fel egy könnyen az e fele híreszteléseknek.

— **A mezőőr mint orvvadász.** Az egyik sárándi mezőőr — a kinek nevét eddig még megtudnunk nem sikerült — pár hét óta már rendszeresen nyulászik, dacára a vadásztörvény tilalmának. Hogy a sárándi nyulállományt kímélje, átjár rendszeren a szoboszlói területre és a héten is rövid negyed óra alatt három nyulat lött a Kornyon s azután visszament a sárándi határra. Ajánljuk ezt a vadásztársaság, a csendőrség és rendőrség figyelmébe.

— **A kanikula** a szó teljes értelmében dühöng, mert a haten 34—36 R fok melegek jártak. A növényzet nagyon sokat szenved a szárazság és hőség miatt, ugy, hogy várva-várunk egy kis jó esőt. Ha rövid par nap alatt esőnk nem lesz, a tengerik nagy része teljesen le fog sütni.

— **A vadásztársaság** ma d. e. 10 órakor szer-vezkedő gyűlést iart a túzóltó őrtanya helyiségében.

— **Az arvaszék és a közsegibirosag** ügykezelését a héten vizsgálta meg az e czélből kiküldött vármegyei bizottság, a mely Péntes Sándor arvaszéki ünökből, Dr. Czeglédy Mihály tiszti ügyészből és Budaházy Ödön főszamvevőből állott. Az ügykezelés mindenütt rendben talaltatott és a küldöttség elismerését fejezte ki a tapasztalt haladás és rend felett.

— **A takarmánymagvak értékesítése.** A takarmánymagvak termesztése mindnagjobb tért foglal a magyar mezőgazdaság terén. Ezt az élelmes bel- és külföldi kereskedők igyekeznek kihasználni, a mit annál könnyebben megtehetnek, mert ezeknek a magvaknak az árai sokszor igen jelentékeny hullámszának vannak alávetve és erről a gazdaközönség tudomást nem szerezhet. Ezt aztan élelmes kereskedők arra használják föl, hogy tavasszal foglalóval megvesz-szik a magvakat olyan feltételek, hogy a napi áron vásárolják meg. Ánde mi ez a napi ár? Az, a mit az illető kereskedő vagy ügynöke a gazdának mond, mert a valódi árat csak a nagy összekötöttesekkel bíró nagykereskedő tudja igazán. Éppen most erre egy eklatans példát idézhetünk. A biborhere iránt a kölföld kereslete erőssen emelkedik. Tavasszal egyes kereskedők a gazdakot lefoglalózták s most az u. n

